

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 720/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. M., t. č. vo výkone väzby, zastúpeného advokátom Mgr. S. I., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Obvodného oddelenia Policajného zboru Prešov – Sever sp. zn. ČVS: ORP-2543/SE-PO-2009 z 21. decembra 2009 a uzneseniami Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Prešove sp. zn. ČVS: KRP-65/OVK-PO-2009 z 12. decembra 2009 a sp. zn. ČVS: KRP-65/OVK-PO-2009 z 30. decembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. M. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. októbra 2013 doručená sťažnosť P. M., t. č. vo výkone väzby (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. S. I., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17

ods. 2 a čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Obvodného oddelenia Policajného zboru Prešov – Sever (ďalej len „obvodné oddelenie“) sp. zn. ČVS: ORP-2543/SE-PO-2009 z 21. decembra 2009 (ďalej len „napadnuté uznesenie obvodného oddelenia“) a uzneseniami Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Prešove (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) sp. zn. ČVS: KRP-65/OVK-PO-2009 z 12. decembra 2009 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského riaditeľstva z 12. decembra 2009“) a sp. zn. ČVS: KRP-65/OVK-PO-2009 z 30. decembra 2009 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského riaditeľstva z 30. decembra 2009“).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že napadnutým uznesením krajského riaditeľstva z 12. decembra 2009 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona a napadnutým uznesením obvodného oddelenia mu bolo vznesené obvinenie za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona. Napadnutým uznesením krajského riaditeľstva z 30. decembra 2009 boli obe veci spojené na spoločné konanie.

Sťažovateľ tvrdí, že „vyššie uvedenými rozhodnutiami Policajného zboru ako orgánu činného v trestnom konaní sa v prípravnom konaní porušili jeho základné práva garantované Ústavou SR – Čl. 2 odsek 2, Čl. 17 ods. 2, prvá veta, Čl. 50 ods. 1, ods. 2, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd“. V súvislosti s týmto tvrdením sťažovateľ poukazuje na formulácie použité v napadnutom uznesení krajského riaditeľstva z 12. decembra 2009 („skutku sa dopustil P. M...“) a v napadnutom uznesení obvodného oddelenia („... obvinený P. M. spáchal skutok tak...“) a v nadväznosti na to okrem iného uvádza: „Policajt formulujúci predmetné uznesenia hrubým spôsobom porušil prezumpciu neviny... Policajt citovanými formuláciami, ktoré mali správne byť iba v rovine podozrenia, na istotu vyslovil, že obvinený sa skutku dopustil, resp. že obvinený skutok spáchal, tým došlo k neústavnému zásahu policajta do ústavných práv sťažovateľa, keď nielen

prejudikoval právoplatne odsudzujúci rozsudok, ale sám nahradil rozhodovaciu činnosť súdov, čo je neprípustné a neústavné...“

Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jeho základných práv, ktoré sú „*garantované Ústavou SR Čl. 2 ods. 2, Čl. 17 ods. 2, prvá veta, Čl. 50 ods. 1, ods. 2, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd Čl. 6 ods. 1, ods. 2*“, zruší napadnuté uznesenia obvodného oddelenia a krajského riaditeľstva, vráti jeho „*trestnú vec do prípravného konania*“ a prizná mu náhradu trov konania v sume 276 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

V posudzovanom prípade je sťažovateľ zastúpený advokátom, a preto, vychádzajúc z petitu, mohol ústavný súd sťažnosť predbežne prerokovať len v rozsahu namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením obvodného oddelenia a napadnutými uzneseniami krajského riaditeľstva z 12. decembra 2009 a z 30. decembra 2009.

V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ ešte pred dorúčením tejto sťažnosti doručil ústavnému súdu už 24. septembra 2013 inú sťažnosť, v ktorej taktiež namieta porušenie svojich základných práv napadnutým uznesením obvodného oddelenia a napadnutými uzneseniami krajského riaditeľstva; konanie o tejto sťažnosti je vedené pod sp. zn. Rvp 18794/2013. Uvedená skutočnosť zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti ako neprípustnej v zmysle § 24b zákona o ústavnom súde, podľa ktorého návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

V posudzovanom prípade navyše existuje dôvod na odmietnutie sťažnosti ako neprípustnej aj na základe dôvodov uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné

právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V posudzovanom prípade mal totiž sťažovateľ právo podať proti napadnutému uzneseniu obvodného oddelenia, ako aj napadnutým uzneseniam krajského riaditeľstva v zákonom ustanovenej lehote sťažnosti, o čom bol riadne poučený aj v ich písomnom vyhotovení. O týchto sťažnostiach bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť príslušný orgán prokuratúry, čo nepochybne zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd navyše poukazuje na svoju konštantnú judikatúru vzťahujúcu sa na sťažnosti v trestných veciach, v rámci ktorej zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až po koniec procesom, v priebehu ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu orgánmi činnými v trestnom konaní, ako aj vo veci konajúcimi všeobecnými súdmi naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania. Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ústavnom súde namietat také pochybenia orgánov činných v trestnom konaní, resp. vo veci konajúcich všeobecných súdov, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie základných práv alebo slobôd garantovaných ústavou, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (m. m. II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013